

tomobilforsikringer i overensstemmelse med god praksis?

Har forsikringsrådet undersøgt de pr. 1. januar bebudede forhøjelser af motorvejernes forsikringspræmier og fundet dem rimelige?"

**Søgaard:** For nogen tid siden bebudede en række forsikringsselskaber under Dansk Automobilforsikrings Forbund en omlægning af deres beregningssystem for forsikring af motorkøretøjer, således at der sker en ændring af tarifferne, for nytegnede motorforsikringer fra den 1. januar 1963 og for løbende forsikringer fra den 1. april 1963.

Det nye beregningssystem går i korthed ud på, at man går væk fra de gamle værdiregler og over til en vægttarif. I forlængelse af det nye system vil der samtidig ske en meget drastisk forhøjelse af præmierne, nemlig på gennemsnitlig 27-28 pct., heraf ca. 20 pct. på den lovpligtige ansvarsforsikring og 40-45 pct. på kaskoforsikringen.

Alle motorejere rammes af denne forhøjelse, men de, der rammes hårdest af den nye beregningsmetode, er de jævne familier, der måske gennem nogle år har skrabet sammen til en større familievojn, og som sikkert ikke får råd til at skifte den ud i måske adskillige år.

Efter det nuværende system kunne man hvert år nedskrive vognens værdi, og forsikringspræmierne fulgte naturligvis, omvendt kun meget langsomt, med nedad. Efter det nye system vil bilen i hele sin levetid bibeholde den høje præmie, og man vil kun få bonusnedsættelse, hvis man i 2 på hinanden følgende år kan køre skadefrit; omvendt vil præmien forhøjes yderligere, såfremt man har anmeldte skader.

I den udstækning folk har råd til det, tvinger man dem altså faktisk til hurtigere end ellers at skifte gamle, men i mange tilfælde — heldigvis da — gode vogne ud. Efter min mening kan det da vist ikke være i overensstemmelse med vore almindelige bestræbelser for besparelser på det valuta-mæssige område.

Nu kan det selvfølgelig indskydes, at Dansk Automobilforsikrings Forbund kun dækker ca. 60 pct. af området, og at automobilejerne har andre selskaber at vælge imellem. Men givet er det jo, at disse 60 pct.

af området vil være prisdannende, og samtidig er langt de fleste af de forsikrede jo bundet af en 5-årig kontrakt med disse selskaber.

Ydermere bliver valget af et forsikringsselskab jo besværliggjort, når langt den overvejende part af mennesker køber biler på afbetaling og, inden de forlader automobilforhandleren, ikke alene skal tegne lovpligtig forsikring, men også en kaskoforsikring. Automobilforhandleren har som regel kontrakter liggende fra det selskab, hvor han tjener sine 15 pct. af første års præmie — hvad der jo nu indtil videre i hvert fald vil give ham en yderligere gevinst — og på den måde ordnes kontraktbindingen meget nemt og smertefrit.

Efter min opfattelse kan dette ændrede beregningssystem med de deraf følgende økonomiske virkninger for de forsikrede, som de altså i kortere eller længere tid er bundet til, ikke være i overensstemmelse med god praksis.

Når jeg stiller begge spørgsmålene, er det med formodningen om, at forsikringsrådet vel ikke bare skal godtage de stadige præmieforhøjelser, men også selv har mulighed for at foretage sig noget heroverfor.

Jeg vil gerne i denne forbindelse pege på en eventuel udvidelse af det, man kalder selvrisko. Forsikringsselskaberne skal vel ikke bare være en form for interesseklub, hvorigennem man får alle sine småsager ordnet; de skal først virkelig træde til, når de større skader indtræffer. Og når forsikringsselskaberne selv siger, at det er de mange småskader, der fordyrer præmierne, ville det vel for forsikringsrådet være naturligt at spørge efter fordelingen af den regnskabsmæssige andel af småskaderne, f. eks. op til 500 kr., og dernæst efter, hvad skader ud over 500 kr. koster selskaberne.

To forsikringsfolk har ifølge dagbladet BT for den 8. oktober gjort opmærksom på, at efter deres beregning er mellem 80 og 90 pct. af alle skader småskader under 500 kr.s grænsen. Og her kommer jo i hvert fald administrationen, hvis dette er rigtigt, til at spille en meget fordyrende rolle, da det stort set vel kan være det samme, om man administrerer en stor eller en lille skade.

Enhver vil altså kunne se, at en ensartet selvrisko af en vis højde må kunne spare forsikringstagerne en hel del, og det er år-